

Щомъ се говори противъ стария Маякъ, противъ лихварството, противъ властѣта, то се знае.

Бистра.

Много хубаво, много добръ е сторилъ.

Динко.

(Не я дочуль). Що му трѣбваше, че що му трѣбваше. Да вдигнешъ всички противъ себе си — работа ли е?

Бистра.

Пъкъ азъ помислихъ: кой знай какво е станало!

Динко.

(Укорно) Е, то: Еремия и ти това сторихте.

Бистра.

Тогазъ ще ти кажа, чичо Динко, че не познавашъ дѣда Духовника.

Динко.

(Като си трие челото) Какво ще го познавамъ! До като не бѣ Еремия, какъвъ бѣше, пъкъ отъ какъ се върна и още по-вече отъ какъ се почна маяка.

Бистра.

(Гледа спокойно) Но мѣнь, мѣнь ме очудва това: какво зло е извършилъ дѣдо Духовникъ, като държа рѣчь? На ли е Духовникъ, трѣбва да прѣповѣдва.

Динко.

(Неспокойно) Е, то вие младитѣ, все тѣй ще я докарате. А не знайте какво може да излѣзе. (Като си спомня нѣщо—става) На старини! — Азъ ще се отбия до намѣстника, да не би да е тамъ, пъкъ ти му кажи, че съмъ го дирилъ (излиза)